

Arrest

nr. 310 547 van 26 juli 2024
in de zaak RvV x / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20/83
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 24 juli 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregel de versnelde behandeling van het eerder ingediende verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juli 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) te vorderen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2024, om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 6 juni 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Verweerder stelde, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker voorheen reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Zweden.

1.2. Op 13 juni 2024 verzocht verweerder de Zweedse autoriteiten om verzoeker, met toepassing van artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot

vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), terug te nemen.

1.3. De Zweedse autoriteiten willigden het terugnameverzoek in op 17 juni 2024.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 2 juli 2024 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 3 juli 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [W.]

voornaam: [A.T.]

[...]

nationaliteit: Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zweden toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [W.A.T.], verder betrokkene genoemd, die verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben, bood zich op 06/06/2024 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 06/06/2024 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Zweden op 24/03/2024.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 12/06/2024. Hij verklaarde dat hij ongehuwd is en geen kinderen heeft. Hij verklaarde dat zijn oom, zijnde [Z.D.H.], ongeveer 30 jaar oud, in België verblijft en de Belgische nationaliteit heeft. Het gaat om een meerderjarig familielid met wie hij geen band van afhankelijkheid aanhaalt. Verder maakte hij melding van een tante die in Duitsland verblijft. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

Betrokkene is niet in het bezit van originele reis-of identiteitsdocumenten. Hij verklaarde dat hij nooit in het bezit geweest is van een paspoort of andere documenten.

Betrokkene verklaarde dat hij Eritrea in april 2019 verlaten heeft omwille van de legerdienst. Hij verklaarde dat hij naar Ethiopië vertrokken is, waar hij ongeveer vijf jaar verbleef, aanvankelijk in een kamp, vervolgens in Addis Abeba. Omdat hij naar Europa wilde, reisde hij in januari 2024 per vliegtuig, met een vals paspoort, via Qatar naar Turkije, waar hij ongeveer twee weken moest wachten van de smokkelaar. Daarna reisde hij te voet naar Griekenland, waar hij anderhalve maand verbleef en wachtte op de smokkelaar. Hij verklaarde dat hij eind maart 2024 per vliegtuig, met een vals paspoort, naar Zweden gereisd is. Hij stelde dat hij er gearresteerd werd omdat hij een vals paspoort had en dat hij vervolgens een verzoek om internationale bescherming moest indienen. Na tweeënhalve maand kreeg hij een bevel om het grondgebied te verlaten en reisde hij verder per trein, via Denemarken en Duitsland, naar België, waar hij op 05/06/2024 aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat hij sinds het begin reeds naar België wilde gaan, maar gearresteerd werd in Zweden. Hij verklaarde dat zijn oom hem altijd aangeraden

heeft om naar België te gaan omdat hij er goed ontvangen zou worden en er een goede kans zou hebben op erkenning. Hij gaf verder aan dat hij in België zou kunnen studeren en werken. Hij voegde eraan toe dat hij graag loodgieter wil worden. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Zweden omdat hij er gearresteerd werd en bijgevolg geen andere keuze had dan er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij stelde dat hij naar België wilde, dat hij niets over Zweden weet en dat hij ook niet terug kan daar hij er een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten.

Op 13/06/2024 werd een terugnameverzoek gericht aan de Zweedse instanties. Zij stemden op 17/06/2024 in met dit verzoek conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Betrokkene dient overgedragen te worden via Arlanda Airport, Stockholm. Uit het akkoord blijkt dat betrokkene in Zweden gekend is als [T.W.A.], [...], NAT. Eritrea.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Zweden.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zweden een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Zweedse instanties stemden op 17/06/2024 in met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013

: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat het door de betrokkene in Zweden ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Zweden zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderan naar het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Zweden in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Zweden ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst.

Middels het akkoord van 17/06/2024 hebben de Zweedse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Zweden. Zweden ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zweden het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Zweden, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Zweden niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze vrees aldus ongegrond.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zweden staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zweedse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat hij sinds het begin naar België wilde gaan. Hij stelde dat zijn oom hem België aangeraden heeft, dat hij er goed ontvangen zou worden en dat hij er een goede kans maakt om erkend te worden. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Zweden omdat hij naar België wilde gaan en niets van Zweden weet. We dienen echter te benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen waar zijn verzoek behandeld dient te worden. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Zweden wil zijn, kan niet beschouwd worden

als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat hij er zou kunnen studeren en werken. Hij stelde dat hij graag loodgieter wil worden. Het dient echter te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Zweden omdat hij er geen andere keuze had dan er een verzoek om internationale bescherming in te dienen omwille van zijn arrestatie. Hij verklaarde dat hij niet wil terugkeren naar Zweden omdat hij er een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij verplicht werd om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Zweden, ondanks het feit dat hij het niet van plan was om dit te doen, omdat hij anders Zweden en Europa niet mocht binnen reizen, benadrukken we dat betrokkene wel de keuze had om geen verzoek om internationale bescherming in te dienen in Zweden en dat, indien hij geen verzoek in Zweden wou indienen, de mogelijkheid had om het grondgebied van Zweden weer te verlaten. Daarnaast merken we tevens op dat Zweden de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Zweden de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Verder wensen we er op te wijzen dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat betrokkene een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat de betrokkene na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en desgevallend een bijhorende maatregel van bewaring, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zweden autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet afdoende respecteren.

Verder wensen we te benadrukken dat de Zweedse instanties middels het akkoord van 17/06/2024 te kennen gegeven hebben dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Zweden. We wensen te benadrukken dat de Zweedse instanties instemden met de terugname van betrokkene op basis van art. 18(1)b van Verordening 604/2013. Dit betekent dat het verzoek van betrokkene nog hangende is en dat de Zweedse instanties na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

Zweden onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Tevens kan hieromtrent opgemerkt worden dat Zweden partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM, en dat er derhalve kan aangenomen worden dat de Zweedse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Zweden sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende niet langer uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Wij verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Zweden, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Swedish Refugee Law Center, "Country Report: Sweden – 2023 update", laatste update in 2024, verder AIDA-rapport genoemd, beschikbaar op <https://www.asylumineurope.org/reports/country/sweden>; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het Zweedse migratieagentschap is de bevoegde instantie voor de registratie van verzoeken om internationale bescherming (blz. 25). Er werden in 2023 geen problemen gemeld met betrekking tot de registratie van verzoeken in de praktijk (blz. 27).

Het rapport meldt dat personen die worden overgedragen aan Zweden in het kader van een Dublinprocedure en wiens verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing, kunnen worden vastgehouden na aankomst in Zweden. Als er nog geen finale beslissing is genomen, kunnen de overgedragen personen opnieuw terecht in de Zweedse opvangstructuren (blz. 48). We wensen te benadrukken dat het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Zweedse migratieagentschap is de bevoegde instantie voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming. Verzoekers hebben in Zweden recht op materiële opvang zodra hun verzoek is ingediend. Het recht op materiële opvang kan eindigen op het moment dat er een beslissing tot weigering van verblijf of verwijdering is genomen of wanneer de deadline voor vrijwillig vertrek is verstreken. De opvangcentra van het agentschap nemen voornamelijk de vorm aan van gedeelde appartementen. Families krijgen steeds een eigen kamer en alleenstaanden delen een kamer met personen van hetzelfde geslacht. Voor personen met bijzondere behoeften zoekt het agentschap aangepaste accommodatie (blz. 83). Er zijn geen gevallen bekend van personen die geen opvang kregen door een gebrek aan plaatsen (blz. 91).

We erkennen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Zweden. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Zweedse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het wijzen op het feit dat in Zweden, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zweden worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij in goede gezondheid verkeert. Hij bracht tot op heden geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Zweden zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat de wet voorziet in toegang tot dringende medische zorgen voor asielzoekers, maar dat er problemen zijn wat passende toegang tot medische zorgen betreft in de praktijk. Verzoekers hebben recht op kosteloos medisch onderzoek, dringende medische interventies, en medische en tandheelkundige verzorging waarvan wordt aangenomen dat die niet kan worden uitgesteld, gedurende de procedure en totdat zij een verblijfsvergunning krijgen of uit Zweden vertrekken (blz. 96). Er wordt gewag gemaakt van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zweden een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Zweden en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

We zijn van oordeel dat de medische voorzieningen in Zweden van vergelijkbaar niveau mogen worden verondersteld als in België en dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zweden niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

De Zweedse autoriteiten zullen tenminste 5 werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Zweden niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Zweedse autoriteiten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

1.5. Verzoeker diende op 11 juli 2024 een beroep in tot schorsing en nietigverklaring van de beslissing van 2 juli 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 22 juli 2024 de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad.

2. Over de ontvankelijkheid van vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift om, met toepassing van artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), als voorlopige maatregel zijn eerder ingediende verzoek tot schorsing van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 2 juli 2024 prioritair te behandelen. Het eerste lid van de eerste paragraaf van voormeld artikel luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

In casu blijkt dat verzoeker op 11 juli 2024 een vordering tot schorsing en vernietiging van de beslissing van 2 juli 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft ingediend. Dit beroep is ingeschreven onder rolnummer 320 054.

Het staat ook niet ter discussie dat de tenuitvoerlegging van voormelde beslissing imminent is geworden. Verweerder nam op 22 juli 2024 immers een beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van verzoeker. Verzoeker heeft er terecht op gewezen dat, gelet op het feit dat hij ondertussen al wordt vastgehouden, niet langer een beroep kan doen op de gewone schorsingsprocedure om de realisatie van het door hem aangevoerde moeilijk te herstellen nadeel te beletten.

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen werd, conform artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, ingediend binnen een termijn van vijf dagen.

De bepalingen van artikel 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet werden gerespecteerd en het hoogdringend karakter van de vordering werd, conform de bepalingen van artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, deugdelijk uiteengezet.

In artikel 39/85, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet is verder het volgende bepaald:

“Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker heeft via een op 24 juli 2022 ingediend verzoekschrift een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens van 22 juli 2024. Ook aan wat is voorzien in artikel 39/85, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet werd voldaan.

Het verzoek tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen is ontvankelijk.

Met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet dienen de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing samen te worden behandeld.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 2 juli 2024.

3.1. Er dient te worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 17 van de verordening nr. 604/2013, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het motiveringsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

"Samenvattend kan gesteld worden dat verwerende partij in haar bestreden beslissing voorhoudt dat:

- *Zweden op basis van 2 Eurodac treffers de verantwoordelijke lidstaat is*
- *Dat verzoeker geen redenen opgeeft waarom een transfert naar Zweden een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken*
- *verzoeker weliswaar een oom heeft in België doch dat er geen mate van afhankelijkheid bestaat waardoor er niet de mogelijkheid zou zijn om toepassing te maken van oa. artikel 6, 8, 9, 10, 11 en 16 Dublin III verordening.*
- *dat verwerende partij ook geen toepassing zal maken van artikel 17 Dublin III verordening*

Verwerende partij geeft in de bestreden beslissing ook aan dat de oom van verzoeker in België verblijft en een erkend vluchteling is, zijnde dhr. [D.H.Z.], [...].

Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor bij DVZ ook de nodige duiding gegeven over de familieband. Gelet op het vroege overlijden van zijn ouders heeft de facto deze oom ingestaan voor zijn opvoeding. Reden ook waarom hij thans naar België is gekomen.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, heeft verzoeker dus wel degelijk familie in België wonen die tot zijn (feitelijk) gezin behoorde in het land van herkomst.

Verzoeker heeft hier zijn oom waarmee hij wel een grote band van afhankelijkheid vertoont: hij heeft op het ogenblik van het indienen van huidig verzoekschrift overigens ook zijn intrek genomen in de woning van zijn oom.

2.

Overwegende artikel 10 van de Verordening 604/2013/EG, dat luidt als volgt:

"Wanneer een gezinslid van een verzoeker in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen"

De situatie van verzoeker en zijn oom worden niet omschreven als gezinsleden zoals bedoeld in art. 2 g) van de Verordening.

Echter, het gegeven dat verzoeker met zijn oom niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de artikelen 9 en 10 van de Verordening 604/2013/EG, ontslaat verwerende partij echter niet om een onderzoek te doen naar alle elementen in een concreet dossier alvorens zij een beslissing ten gronde neemt.

3.

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat zij geen toepassing zal maken van artikel 17 § 1 Dublin III verordening.

Zoals in het feitenrelaas werd weergegeven en uit het administratief dossier blijkt heeft verzoeker zijn oom in België, een erkend vluchteling.

In casu heeft verzoeker reeds verklaard dat hij een gezin vormde met zijn oom in het land van herkomst: zij woonden samen, en verzoeker werd grotendeels door zijn oom opgevoed.

Er kan m.a.w. geen twijfel bestaan dat beiden in het land van oorsprong samen een (feitelijk) gezin vormden.

Verwerende partij toont hieromtrent overigens niet het tegendeel aan. Er zijn geen redenen om aan dit feitelijk element te twijfelen.

Er is tussen beide een grote afhankelijkheidsrelatie (beiden hebben samengewoond in het verleden, en wonen op heden overigens opnieuw samen) waardoor de onderlinge afhankelijkheid vaststaat.

4.

In het kader van een behoorlijke rechtsbedeling is het in elk geval opportuun dat de asielaanvraag van verzoeker ook door België wordt behandeld.

De bestreden beslissing ontnemt hen de kans om zich met elkaar te herenigen.

Het zou de integratie van verzoeker overigens ook ten goede komen wat expliciet wordt bevestigd door verwerende partij in de bestreden beslissing.

5.

Verwerende partij houdt - ten onrechte - onvoldoende rekening met de feitelijke elementen asielaanvraag van verzoeker in België.

Zij heeft onvoldoende de aanwezigheid van de oom van verzoeker onderzocht alvorens zij tot de conclusie gekomen is dat zij geen toepassing zou maken van de soevereiniteitsclausule, zoals vervat in artikel 17(1) van de Verordening 604/2013/EG.

De bestreden beslissing is in die zin onzorgvuldig genomen."

3.2.2. De Raad merkt op dat artikel 17.1 van de verordening nr. 604/2013 verweerder de mogelijkheid biedt om, ook wanneer hij op grond van de in deze verordening neergelegde criteria hiertoe niet is verplicht, een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen. Dit artikel geeft verweerder een discretionaire bevoegdheid en het loutere feit dat hij geen gebruik maakt van deze bevoegdheid laat de Raad niet toe te besluiten dat deze bepaling werd geschonden of dat verweerder enige onwettigheid beging.

Waar verzoeker lijkt te willen aanvoeren dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen om te vermijden dat zijn gezinsleven met D.H.Z. – die volgens hem een oom is die werd erkend als vluchteling en die legaal in het Rijk verblijft – in het gedrang komt, dient te worden gesteld dat hij tijdens zijn gehoor niet aannemelijk maakte dat hij enig beschermenswaardig gezinsleven met deze persoon had. Hij kan dan ook niet voorhouden dat verweerder – die erop wees dat verzoeker meerderjarig is en geen afhankelijkheidsband met een in België verblijvend persoon aantoonde – hieromtrent een verder onderzoek diende door te voeren. Verzoekers uiteenzetting in zijn verzoekschrift dat D.H.Z., na het overlijden van zijn ouders, instond voor zijn opvoeding en bijgevolg kan worden gezien als een gezinslid vindt geen steun in enig stuk en is niet verenigbaar met het feit dat hij verklaarde dat zijn ouders nog leven en in Eritrea verblijven en er geen redenen zijn om aan te nemen dat zijn ouders zijn opvoeding aan iemand anders zouden hebben toevertrouwd of dat D.H.Z., die slechts een paar jaar ouder is dan verzoeker, deze rol kon opnemen. Er dient tevens te worden benadrukt dat de persoon die verzoeker als zijn oom omschrijft in België verbleef terwijl hij zelf nog jaren elders woonde, dat verzoeker uitdrukkelijk stelde dat hij weliswaar contacten onderhield met deze oom maar er geen hulp van kreeg in zijn thuisland en dat verzoeker aangaf dat hij, na zijn aankomst in België, niet door deze persoon werd opgevangen en dus in een opvangcentrum diende te verblijven. Verzoekers bewering – enig bewijs ligt immers niet voor – dat D.H.Z. toen deze nog in Eritrea verbleef met hem samenwoonde leidt ook niet tot de conclusie dat er sprake is van enig bestaand gezinsleven dat door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Hierbij moet worden gesteld dat verzoeker verklaarde voor zijn komst naar België reeds vijf jaar in Ethiopië te hebben verbleven, zodat het voorgehouden samenleven met D.H.Z. niet van recente datum kan zijn geweest. Verzoekers verklaring dat hij uiteindelijk toch een beroep kon doen op zijn oom voor opvang leidt ook niet tot het besluit dat er sprake is van een echt gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het gegeven dat een persoon bereid is om een behoeftige landgenoot tijdelijk van opvang te voorzien impliceert niet dat er een gezinsleven tussen deze hen bestaat. Er

dient daarenboven te worden geduid dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekers betoog dat het feit dat de artikelen 9 en 10 van de verordening nr. 604/2013 in casu niet van toepassing zijn, verweerder er niet van ontslaat rekening te houden “met alle elementen in een concreet dossier” laat hier niet anders over denken. Er blijkt niet dat verweerder enig relevant gegeven over het hoofd heeft gezien.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat het in het kader van een behoorlijke rechtsbedeling opportuun is dat zijn verzoek om internationale bescherming in België wordt behandeld. De Europese wetgever heeft immers in duidelijke regels voorzien om te bepalen in welk land een dergelijk verzoek moet worden behandeld en het is in ieders belang dat deze regels zoveel mogelijk worden gerespecteerd, zodat ieders verzoeken om internationale bescherming snel kan worden beoordeeld. De Zweedse autoriteiten hebben aangegeven dat verzoekers verzoek om internationale bescherming reeds werd afgewezen, maar zijn beroepsprocedure nog in behandeling is. Een goede rechtsbedeling vereist dan ook dat verzoeker de door hem opgestarte procedure in Zweden verderzet en niet dat het hele onderzoek in België opnieuw wordt gedaan.

Verzoekers betoog laat niet toe een schending van de door hem aangevoerde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is ontvankelijk.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juli 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt verworpen

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

G. DE BOECK